

„Lejárt az ODRA-korszak”

Átszervezik a villamoskari számítástechnikai csoportot

A villamoskari számítástechnikai csoportot (VSZCS) a hetvenes évek elején hozták létre. (Az egyetem négy karral létesítették az ODRA 1204-es számítógépekből, és az érintett karokon egy-egy számítástechnikai csoportot létesítettek.) A számítógépek karbantartására, a hardver-fejlesztésre és a szervizelésre egy ötödik csoport létesült, az egyetemi számítástechnikai karbantartó és fejlesztő csoport. Mind a VSZCS-t, mind az ESZKFCST a folyamatszabályozási tanszék területén helyezték el.

A kari számítástechnikai csoport a 70-es évek elején a kar számítástechnikai alapképzésének és szakképzésének a legnagyobb, legfontosabb bázisa volt. Az egyetem ügyvitelének (könyvelés, bérszámfejtés, KK-nyilvántartás, statisztikák) számítógépre vitelét is ő végezték.

1975-ben mind a két csoport vezetésével az ESZKFCST addigi vezetőjét, Csik Gáspárt bízták meg, a két csoport ezáltal voltaképpen eggyé olvadt. Ebben az időben alakult meg a SZAK és a számítástechnikai ügyviteli osztály, ez is közrejátszott a VSZCS szerepének csökkenésében.

Fokozatosan megszűntek az ügyvitelgépítési feladatok, és a tanszék is igyekezett saját gépparkot létrehozni, az oktatás és más tanszéki munkák elősegítésére. Az eredeti feladatok megfoghatóságát miatt egyrészt csökkent a csoport létszáma, másrészt az ott dolgozók nagyobb részt vállaltak az oktatási feladatokból – előadásokat tartottak, gyakorlatokat vezettek, közreműködtek a mérésfejlesztésben és így tovább. (Az összefoglaló a kari tanács előterjesztése alapján készült.)

„Feloszlatják a villamoskari számítástechnikai csoportot, többen az utcára kerülnek!”

Mindez elég rémítően hat, és ha a villamoskaron dolgozók közül több embertől is hallhatjuk, már könnyen hajlik az ember a hír elfogadására. A valóság szerencsére nem mindig hagyja magát befolyásolni az éppen aktuális rémhírtől.

Dr. Schnell Lászlóval, a villamosmémóriai kar dékánjával a csoport átszervezéséről hátrahatózó kari tanácsot követő napon ültünk le beszélgetni.

– Az ODRA múlt évben történt selejtezésével lezárult az ODRA-korszak, amikor minden fejlesztést, illesztést és javítást mi végeztünk. Így ésszerűtlen lenne továbbra is fenntartani egy olyan csoportot, aminek a munkáját, feladatát túlhaladta a kor.

– Teljesen egyértelmű, hogy a szervezetet változtatni kell. De akkor hogyan tovább?

– A kari tanács határozata alapján átszervezzük a csoportot. A VSZCS tulajdonában lévő eszközök átkerülnek a folyamatszabályozási tanszékre, hiszen olyan szorós volt a kapcsolat a tanszékkel, hogy már tulajdonképpen eddig is ide tartoztak.

Velük együtt az a kilenc ember is a tanszék állományába kerül, akik már eddig is a folyamatszabályozási tanszéken tanítottak.

Ezenkívül körülbelül 10 státus marad fenn, amelyek már részben eddig is üresek voltak, nyugdíjazás, kilépés miatt. Ezekből az állásokból hozzuk létre az új számítástechnikai csoportot, hat emberrel, és a kar tanszékeire is kerülnek át státusok a számítástechnika oktatás elősegítésére.

– A jelentés szerint a VSZCS dolgozóit félnek egy esetleges „robbantástól” – többen úgy látják, hogy nem is annyira rájuk mint inkább a státusukra van szükség. Az átszervezés során mi lesz a dolgozók sorsa, lesznek-e elbocsátások?

– Nem lesznek! Megállapodtunk, hogy adminisztratív eszközöket nem alkalmazzunk, a már eddig megüresedett, továbbá nyugdíjazás, kilépés és más ok miatt a közeljövőben felszabaduló helyek adják az említett 10 státus fedezetét.

– Az átszervezett számítástechnikai csoportnak mi lesz a feladata?

– Az átszervezett számítástechnikai csoport, dékánai hatáskörbe kerül majd, a gépek

a villamoskar tulajdonát képezik és a számítástechnikai bizottság felügyeli az itt folyó munkát. Az SZKI-alapítvány révén már kaptunk is 25 db Proper gépet, és szeretnénk még további 20-at beszerezni. Az előbb említett 25 gép már a miénk, csak még nem tudjuk elhelyezni őket, s ezért egyelőre az SZKI raktárában vannak. A számítógépeket az R-épület negyedik emeletén helyezük majd el. Itt eddig a HEI laborjai voltak, de a Stoczek-épület emeletráépítésével megindult a kari felügyelet alá kerülés. A kb. 200 m² területen három tanulókori helyiség létesül és mindegyik tereben 12–12 gépet szerelünk fel, ahol majd órákat lehet tartani. Egy géphez két hallgató is leülhet, így akár 24 tagú tankör interaktív számítógépes oktatását is elvégezheti egy terem, ahol még demonstrációs táblát is elhelyezünk. Az új számítástechnikai csoport feladata a gépek működtetése lesz. A csoport vezetője osztja el a gépidőket, a tanszék igénye szerint, és a szoftverellátottság biztosítása is az ő feladata lesz.

Az oktatás kivül fennmaradó gépidőt a hallgatók szabadon használhatják fel, természetesen a számítástechnikai csoport tagjainak felügyelete mellett. A jövő februárban beindul informatika szak munkáját is nagyban elősegíti az új mikrogepes központ. Ez már egészen más kategória mint az ODRA-k. Elég ha csak annyit mondok, hogy most a legkisebb kiépítésben is 256 K memóriakapacitása lesz a mikrogepeknek, míg az ODRA csak 16 K volt!

Ha érdekli, megnézheti azt is, hogyan állunk az átépítés-sel.

Ugy tünik, a villamoskaron továbbléptek a számítástechnika-oktatás korszerűsítése tere. Az új felépítésben ismét nagy jelentősége van a számítástechnikai csoportnak, a dolgozók is új feladatokat kapnak.

A régi VSZCS karbantartási munkáival sok pénzt takarított meg egyetemünk, most ezekkel a feladatokkal más cégeket kell megbízni. Egyetlen dolog nem világos: hogy honnan lesz minket pénz? Remélhetőleg erre is figyelnek a kar vezetői, és az oktatás megindításakor semmi sem zárja majd a hatékony, eredményes munkát. – taki –

„Az egyetemen közfelháborodást váltott ki”

A MAFC válasza az ügynevezett „Glatz-ügy”-re

„Géniusi küldetés?” – Mindenáron nem kell nagycsapat Nem választhatta meg a szakosztályvezetőjét – A játékosok fejében nem sikerült rendet teremteni – Támogassák csapatunkat

Válasz az „Akkor kirúglak” című cikkre

A klub vezetésének e megjelent frásig az volt az álláspontja, hogy nem reagál a Glatz-MAFC ügyben az edzővel készített riportokban elhangzottakra vagy leirtakra, mert a maga részéről a Glatz-ügyet lezártak tekintette. Ez alkalommal azonban Glatz Árpád olyan messze ment a közvélemény egyszemélyi informálásában, ami mind a klub vezetését, mind az egyetem oktatógárdáját etikailag sérti. A cikkbeli, személyemre vonatkozó megjegyzésekkel nem kívánok bővebben foglalkozni, de két dolgot szeretnék megjegyezni. Az egyik: olyan primitív stílusban, ahogy a cikkben Glatz Árpád a tőlem színtelenül elhangzott mondatokat idézte, senkivel sem beszélek.

A második megjegyzésem pedig az edző „kirúgásának” történetére vonatkozik. Az edzővel szolgálat alóli felmentés nem pillanatnyi vezetői szeszély vagy rossz hangulat, hanem a szakosztály-vezetés többesbőri konzultációjának következménye volt. Felmerülhet a kérdés, hogy miért használom a „szolgálat alóli felmentés” kifejezést az edző által szívesen használt „kirúglak” szó helyett. Azért, mert Glatz Árpád a szerződésének lejártáig – 1986. június 30-ig – a klub alkalmazottja maradt, és a melléklásban adható legmagasabb fizetését – 7920 Ft-ot – továbbra is felvette.

Most néhány szót arról, hogy miért került sor erre a lépésre. Közvetlen kiváltója – ahogy azt a közvélemény is ismeri – valóban a klub egyik amerikai játékosával, Norrisral kapcsolatos nyilatkozata volt. De abban is biztos vagyok, hogy a döntés meghozatalában közreműködő vezetőségi tagokat motiválta a köztük, illetve a környezetük és Glatz Árpád között kialakult munkakapcsolat jellege. Erről azonban javasolom, hogy kérdezze meg a cikkíró Szirmai Zoltánt, az akkori szakosztályvezetőt, vagy Ábrahám Istvánné technikát vezető, vagy a női csapatunk vezetőit, vagy utánpótlás-csapatainknál dolgozó edzőket: milyen kapcsolatuk volt a vezetői edzővel. Mert Glatz Árpád ezeket az embereket nem ragadta magával, hanem többnyire átgázolt rajtuk. Róla nekem mindig az olyan építőmester jut eszembe, aki kiválóan bánik a falazóanyaggal, munkája eredményeként az éppen épülő fal gyönyörű, de munka közben vehemens forgódósai miatt a már elkészült falakban olyan károkat okoz, amelytől a végén összedől a ház és eltemeti a mester segítőitársait is. Nem hiszek ugyanis abban, hogy Glatz Árpád az eddigi edzői pályafutása során mindig olyan klubokhoz (vagy legutóbb, mint szövetségi kapitány, a Magyar Kosárlabda Szövetséghez) került, ahol a vezetők nem akarták a csapatuk sikerét vagy nem akarták a magyar kosárlabdaélet fellendülését, és minden erejükkel arra fordították, hogy az edző „géniusi küldetését” megakadályozzák.

Amikor a szakember – mert amíg a szakmai munkájáról

A sportban és a sportsajtóban jártas olvasóknak nem mondunk újat azzal, hogy az utóbbi időben ismét a figyelem középpontjába került a MAFC férfi kosárlabdacsapata. Sajnos, nem a briliáns évadatokról, hanem az újra fellángolt „Glatz-ügy” miatt foglalkoznak velünk ennyit a sportújságírók, amit csak tovább szított a „Kikoszorúva” című film bemutatása.

A szurkolisták leginkább azért haragtok rá a témára, mert a költségesen jó szakember Glatz Árpádot eddig még minden egyesületétől „eltanúsolták”, és ezeket a balsikerű akciókat az edző a maga szabadszólásúágával minden újságíróknak részletesen ecsetelte. Különösen így volt ez a legutóbbi munkahelye esetében (ami természetesen a MAFC volt), amikor is Norris bundával valódsága után a szakosztály vezetésével való kibékíthetetlen ellentéte miatt idő előtt át kellett adnia a karmesteri pálcát, és ezt ő azóta sem tudta a MAFC-nak megbocsátani. Ez mindenkinek a szíve joga, de úgy tünik, Glatz Árpád az utóbbi időben néhányszor cserbenhagyta a memóriáját (...), és olyan dolgokat, kijelentéseket tulajdonít a MAFC és a kosárlabda-szakosztály egyes vezetőinek, amelyek azok igazuk tudatában a leghatározottabban visszautasítanak.

A MAFC elnöksége nem nézte tétlenül ezt a széles körben terjedő hitelrontást, és tájékoztatták az egyes sajtóorgánumokat a saját álláspontjukról. A Magyar Hírlap (október 10.) korrekt módon közölte a dr. Hegyháti Józseffel készített beszélgetés lényegét, de például a Képes 7 nem volt hajlandó (többesbőri ígéret ellenére sem!) helyt adni a MAFC álláspontjának, amely a lapban (szeptember 13.) megjelent „Akkor kirúglak” című cikk nyomán születtei. (Ugyancsak várat magára a Népsport, Képes Sport és a Népszava reagálása is.)

A MAFC elnöksége és a kosárlabda-szakosztály vezetősége úgy érzi, hogy a sajtókompány nyomán téves vélemények és elképzelések alakulhatnak ki az egyetemen belül a csapat körüli dolgokról, ezért szükségét érzi az egyetemi közvélemény bővebb tájékoztatásának. Ez szolgál az alábbi „Nyilatkozat”, és az levél, amely eredetileg a Képes 7 számára készült, s bár ott végül is nem jelenhetett meg, tartalmazza a legfontosabb tényeket.

beszélünk, helyénvaló ez a megnevezés – a klubunkhoz került, világosan elmondtuk neki, hogy figyelembe kell venni azt a körülményt, hogy a MAFC férfi kosárlabdacsapatában mindenki ténylegesen dolgozik vagy tanul. Tudomásul vette, és azután szerződöttünk. Az idő során azonban nyilvánosan vádolni kezdett bennünket, hogy a vezető még akkor sem akarják az általa kívánt profizmust, illetve a vele járó sikert, ha erre a sponzorok meg tudják teremteni az anyagi feltételeket. Ezzel összefüggésben az edző két dolgot felejtett elmondani a közvéleménynek. Az egyik, hogy ezeket a feltételeket törvényes keretek között a klub nem teljesíthette, bármennyi pénzt utaltak volna át a kaszárnyába. Ez minden jogállamban természetes, függetlenül annak társadalmi berendezkedésétől. Erre utaltam, amikor a cikkben idézett mondatom elhangzott Glatz azon kérdésére, hogy „akarunk-e mindenáron nagy csapatot”. A válaszom nyilvánvalóan a „mindenáron nem” volt.

Végül engedjék meg, hogy a cikk azon nyitó mondatában foglaltakkal is foglalkozzam, amely szerint „Ezen a nyáron ismét Glatz-ügy volt a MAFC-nál”. Abban az értelemben valóban úgy volt, hogy több edző mellett Glatz Árpád újbóli szerződését is szóba került a szakosztály-vezetés előtt. De itt szólni kell azokról a körülményekről is, melyek végül oda vezettek, hogy a szakosztály-vezetés tárgyalni kezdett Glatz Árpáddal. A bajnokság során a játékosok fejében nem sikerült rendet teremteni. Az, hogy ebben milyen szerepet játszottak a külső körülmények (rópcedulák, névtelen levelek, Glatz Árpád hangos „edzésátogatásai”), az kideríthetetlen.

Itt is legfeljebb azt javasolhatom a cikkíróknak, hogy kérdezze meg Ujhelyi Gábor vagy Kangyal Tibor edzőket. De kideríthetetlen az is, hogy kinek a kezdeményezésére mentek fel a nyár folyamán Glatz Árpád lakására a játékosok (nincs kizárva az önkéntesség sem) és az is, hogy volt-e ennek a megbeszélésnek köze ahhoz, hogy a játékosok egy csoportja (nem minden játékos), a szakosztály-vezetés felé megfogalmazott egy kérést, mely szerint csak Glatz Árpáddal kívánnak dolgozni. A lényeg az, hogy a játékosok kérésével valóban és érdemben kellett foglalkozni. Így került sor a kapcsolatfelvételre, illetve arra a szakosztály-vezetőségi ülésre, amelyen a vezetőségi tagokon és rajtam kívül megjelent sponzorunk igazgatója is, aki a Glatz Árpád által követelt profi feltételeket biztosítani szándékozta. Ezen a megbeszélésen az edző a szerződésüköt egyik feltételként az általa elkészített „szakmai és erkölcsi rehabilitációját” tartalmazó nyilatkozat közzétételét kérte, amelynek tartalmát a jelenlé-

vők nem fogadták el. A végén abban állapodtunk meg, hogy a „semleges” igazgató készítsen nyilatkozatot, amelyet mindkét fél elfogad. Amiért ezt követően néhány perccel belül az ülés befejeződött és Glatz elrohant (a többiek dolgozunk tovább, elmentek), annak nem az volt az oka, hogy nem választhatta meg a munkatársait, hanem az, hogy nem választhatta meg a szakosztály-vezetőjét (!). (Erről az ÁISH-nak a közelmúltban közzétett, a mexikói labdarúgó VB-beli szereplésünket elemző állásfoglalása jut eszembe, mely szerint elmarasztalják az MLSZ vezetőit, mivel nem vezettek, hanem kiszolgálták a szövetségi kapitányt.)

Ennek ellenére megbízom a szakosztály-vezetőséget, hogy a tárgyalásokat haladéktalanul folytassa le Glatz Árpáddal, mert a csapat nyugodt felkészítése érdekében mihamarabb edző kell. 1986. július 18-án került sor a befejező tárgyalásra a MAFC és Glatz Árpád között, melyet dr. Kerkápoly Endre professzor, a férfi kosárlabda szakosztályunk tanárelnöke vezetett. A tárgyalás végén írásban rögzítették Glatz feltételeit. Ezek közül kettő vonatkozott a MAFC-ra.

A szakosztály-vezetőséggel lefolytatott konzultáció után a feltételeket a klub részéről azonnal elfogadtuk, és ennek tényét – tekintettel arra, hogy ez csak a sponzor és a MAFC közötti szerződés egyidejű aláírásával volt lehetséges – még aznap közöltem a sponzor igazgatójával, aki ezt egyetértőleg továbbította az edzőnek.

Ezt követően, 1986. július 22-én, négy nap elteltével Glatz közölte ugyancsak a sponzor igazgatójával, hogy nem vállalja az edzői megbízatást, majd legnagyobb meglepetésünkre, „minden érdekeltnék” megküldte a – körülbelül az idézett cikk tartalmával azonos – véleményét, mely nem azonos az általam most elmondott tényekkel.

Egy dologra még nyomatékosan szeretnék kitérni. Nincs tudomásom arról, hogy az egyetemi vizsgákon (ez lehet felvételi vizsga, vagy kollóquium) sportolóink bármilyen előnyükre vagy hátrányukra vonatkozó megkülönböztetésben részesülnének, és mint egyetemi oktató, a kollégáim nevében az edzőnek a cikkben erre vonatkozó ráutaló megjegyzését visszautasítom.

Ez a nyilatkozat az egyetemen közfelháborodást váltott ki, sérti az egyetem állami vezetőit és valamennyi oktatóját, mert aki az intézményünkben diplomát kíván szerezni – legyen az sportoló vagy nem sportoló – annak azonos követelményeket kell teljesíteni, de sértő azokra a játékosokra nézve is, akik becsületet, magas szintű sportmunkájuk mellett diplomát szereznek.

Az „egyik bizalmas legjobb ember”-nek nevezett játékos

nem azért ismételt felévet, mert a vizsgán megbukott, hanem mert egyik félévnyi feladatát nem adta be, és ezért mindenki felévet ismételt a műegyetemen.

A MAFC azonban valóban figyelemmel kíséri sportolójának tanulmányi munkáját, és szükséges esetben segíti is őket, de ez csak megengedhető, etikailag kifogásolhatatlan módon történhet (konzultációk megszervezése, felvételi előkészítő tanfolyamok szervezése stb.).

Ez volt hát a MAFC-Glatz ügy lényege, és őszintén sajnálom, hogy a körülmények erre a magyarázkodásnak tűnő válasza készítették. Mindez elkerülhető lett volna, ha a cikkíró nemcsak az egyik fél álláspontját tárta volna a széles közvélemény elé, mely annál inkább elvárható lett volna, mivel emberek, embercsoportok etikai normái kerültek nyitva.

Dr. Hegyháti József a MAFC elnöke

Nyilatkozat

A MAFC férfi kosárlabda szakosztályának vezetősége az elmúlt bajnoki év „viharáinak” lezárása és a nyugodt munka feltételeinek biztosítása érdekében az alábbi nyilatkozatot teszi:

– Az 1986–87-es bajnoki évadot szakosztályunk új vezetővel (Földházi György) és új vezető edzővel (Ránky Mátys) kezdte meg. A csapat edzője változatlanul Kangyal Tibor is. Ujhelyi Gábor munkahelyi elfoglaltsága miatt – felkérésünk ellenére – ebben az évben nem vállalta az edzői munkát. Meggyőződésünk, hogy ez nem jelenti a MAFC-tól való elszakadását.

Ránky Mátys személyében egy olyan szakember került a csapat élére, aki biztosságot arat, hogy a lelkes fiatalokból álló csapat előbbre lépjen. Ehhez a munkához nagy szükség van a két amerikai játékos szerepeltetésére. Az elmúlt bajnokságban csapatunkban szereplő játékosok szerződése 1986. május 31-én lejárt. Mindkét játékos, nemcsak Norris, hazautazott. Erre az évadra, a sponzor adta lehetőség és a „játékospiac”on lévő „kinálat” összehangolásában, a vezető edző szakmai elvárásainak figyelembevételével előbb Bryan Pollard, majd Silvester Norris szerződését javasolta vezetőségünknek. Ez a folyamat ellentétben áll több újság által közölt „hírekkel”, amelyeket nem illetékesektől szerzett információk alapján közöltek. A klub elnöksége a külföldi játékosok szerződésével kapcsolatban két alkalommal nyilatkozott (Népsport IV. 25., MTI VIII. 29.), amelyben arról volt szó, hogy megkísérel Norris helyett új játékost szerezni, de szó sem volt – ahogy a közelmúltban megjelent írások említik – a játékos „agyonszupulásáról”.

Kérjük szurkolóinkat, támogassák csapatunkat, és ne itéljék el „úgy hallottam”-pletykák alapján, melyeket felöltött emberek terjesztenek a csapat népszerűségének csökkentése érdekében.

MAFC férfi kosárlabda-szakosztály vezetősége

Hálistennek ez is rémhír

Bolgaság lenne elhinni, hogy kizárólag a partatlan honfűi lelkesedés vezérelte a Számítástechnikai Kutató Intézetet, amikor húszmillió forintot alapítványt tett az egyetemi számítástechnika fejlesztésére. Kétségtelen, erre a forrásra égetően szükségünk volt. Mindazonáltal az sem tagadható, hogy e nemes gesztus üzletnek sem látszik utolsóinak. Természetesen most sem arról volt szó, hogy pénzt kapott volna az egyetem, amit minden kényszerféléttől nélkül arra költött, amire akart. Az alapítványt azokat a propergepeket kaptuk – számszerint 25-öt –, amelyek, az alapítványt tevő gyárt. Ezen túl kötelezettséget vállaltunk, hogy az alapítványt összegének ötven százalékát – saját erőből – további propergepeket vásárolunk.

Az SZKI ezzel a kétségtelenül nemes, bizonyos szempontból életmentő akciójával, úgy tünik, megnyert egy kisebb versenyt. A hasonló tudású gépeket előállító hoozi gyártók közül ő vette meg lábát a műszaki felsőoktatás fellegvárában. Ismét hangsúlyozzuk, semmi kivételtől nem találunk ebben az üzletpolitikában, a referencia, a későbbi piac ilyen előkészítésében.

Annál érthetlenebbnek tünnek azok a hirdetések, amelyek ugyanazokat a propergepeket, amelyeket mi közel egymillió forintért értékesítettünk el, az alapítvánnyal semmilyen kapcsolatban nem lévő, „közönséges” vá-

sárlók jóval olcsóbban megkaphatják. Ugy tünik tehát, hogy az alapítvány előnyével együtt egy magasabb árat is le kell nyelnünk. És ez – ha valóban így van – már korántsem volna tisztességes üzletpolitika.

Szerencsére most másról van szó. Az alapítvány meghirdetése óta jelentősen csökkent a gépek ára. Tudjuk jól, hogy szerte a világban ez a természetes. Mi kilencmillió forint erejéig vállaltunk kötelezettséget arra (ez az alapítvány fele), hogy propergepeket vásárolunk. Az összegét még nem költöttük el. Természetesen az új, alacsonyabb áron fogunk vásárolni. Nincs alapja tehát annak a mendemondának, amely szerint az SZKI megvetett minket, ráadásul még jó pófát is kell vágunk a dologhoz.